

De Standaard 283 2007
Wanneer idealisme terrorisme wordt

HET „Platform voor vrije meningsuiting” dat de verdediging op zich neemt van Bahar Kimyongur (*DS gisteren*), hangt een wel zeer naïef en eenzijdig beeld op van de Turkse DHKP-C.

Kimyongur, de woordvoerder van deze marxistisch-leninistische organisatie, zou vijf jaar cel gekregen hebben „omdat hij een vertaling voor de DHKP-C maakte”. De man zou enkel sympathiseren met de niet-gewapende vleugel van de groep. „Wij veroordelen terroristische daden formeel, maar sociale contestatie en terrorisme mogen nooit met elkaar worden verward.”

Het is goed om lezen dat de initiatiefnemers en ondertekenaars zich tegen terreur afzetten, maar het is mij niet duidelijk wat zij onder de „niet-gewapende vleugel” van de DHKP-C verstaan.

Deze organisatie, die zich omschrijft als een „volksbevrijdingsleger”, heeft niet gekozen voor de democratische weg om zijn doel — de omverwerping van het Turkse regime — te bereiken. Haar acties

hebben al tientallen menselijke levens geëist, en Kimyongur heeft nooit afstand genomen van de gewapende strijd van de DHKP-C.

Het is juist dat de man zelf nooit aanslagen heeft gepleegd of voorbereid, in tegenstelling tot de voortvluchtige Fehriye Erdal. Maar hij heeft wel de aanslag op de topindustriële Ozdemir Sabanci verdedigd. Bij die aanslag kwamen behalve Sabanci ook een secretaresse en een directeur om het leven.

In de retoriek van de DHKP-C gaat het om „vijanden van het volk” en gelden de acties als wraak voor de „gevallen kameraden” — militanten die het leven verloren, onder meer in de gevangenis.

De Sabanci-doden zijn niet de enigen. In juni 2004 moest de organisatie, bij monde van Kimyongur, haar excuses aanbieden aan het Turkse volk. Een terroriste van de organisatie had door een verkeerde manipulatie de bom doen ontploffen die ze bij een aanslag zou gebruiken. Op de bus waarmee ze zich verplaatste, vielen drie onschuldige slach-

DHKP-C'ers zijn fanatici die geweld niet schuwen

offers en 21 gewonden.

In het strafdossier tegen de DHKP-C zitten ook foto's van drie personen die met een kogel door het hoofd zijn geëxecuteerd. Het ging volgens de organisatie om vergeldingen tegen „collaborateurs”.

Uit alles blijkt dat de DHKP-C in haar strijd tegen de Turkse autoriteiten het recht in eigen hand neemt. De leiders en leden van deze organisatie zijn geen idealisten, maar fanatici die — in naam van het grote gelijk — blind

geweld niet schuwen.

De terrorismewet van 1 januari 2004 zegt dat wie wetens en willens deel uitmaakt van een organisatie die haar doel via geweld probeert te realiseren, strafbaar is. Ook al heeft die persoon zelf geen misdrijf gepleegd.

Kimyongur is geen onschuldige idealist, die niet wist in welk spel hij meespeelde. Volgens het hof van beroep in Gent is hij zelfs een van de leidende figuren van de DHKP-C, die als woordvoerder een sleutelpositie inneemt.

De democratie steunt op grondrechten zoals het recht op vrije meningsuiting, maar evengoed op het recht op leven.

Wie een ander het recht op leven ontzegt, kan zelf geen beroep doen op de vrije meningsuiting. Het is die afweging die ook het Hof van Cassatie zal maken bij de beoordeling van het DHKP-C-beroep op 17 april.

Filip Verhoest

(De auteur is redacteur van deze krant.)